

ve svých nablýskaných bourácích projíždějí přes vykřičenou čtvrť Praia s pochybnou pověstí, kde žije on, mrknou kolem sebe zděšeně nebo zcela zaujatě a pokračují dál ke svým nádherným domům na kopcích nebo v historickém centru města.

Čuráci zasraní, ozval se Zlý Hlas.

Nechal Zlý Hlas přiblížit se k oknům a vykřičet jeho vztek. Když zahýbal za roh, vymazal z mysli to, co vidí, a vrátil se zpět k tomu, čeho se před chvílí stal svědkem. Jeho obnovené vzrušení vyhladilo osten blížící se zuřivosti. Teď půjde domů, zapne počítač, bude brouzdat po internetu a hledat dívku, která vypadá jako ta neznámá fotbalistka. Ví, že jakmile ji najde, rozrušení Zlého Hlasu zmizí, takže si bude moct povídat s obrázkem na monitoru, zatímco bude čekat, až si s ní promluví osobně.

Možná jí dokonce zavolá, aby slyšel její hlas a zjistil, jak moc chce uspokojit jeho fantazie.

Nadšený tou myšlenkou zrychlil krok a došel k autu, které zaparkoval kousek dál od ostatních. Směřovalo k živému plotu z vavřínu, označujícím okraj parkoviště. Když v kapsách bundy hledal klíče, vynořila se ze stínů mužská postava, již prozradily třepetavé pohyby kabátu, a přikročila ze strany k němu. Ještě dřív, než mohl rozeznat jeho rysy, si uvědomil, že muž drží v levé ruce zbraň.

Hlas toho muže byl hluboký a bezcitný.

„Dobrá večer, pane Bertolino.“

Lenochod instinktivně ustoupil o krok dozadu.

„Kdo sakra...“

„Šššš,“ utišil ho muž. „Nedělejte scény a nastupte si do auta.“

Když Lenochod vytahoval klíče a odemykal dveře, muž se zbraní stále namířenou na něj obešel automobil, aby nastoupil ze strany spolujedce.

Nasedli do auta a světlo z přístrojové desky dopadlo muži se zbraní na obličej. Lenochodovi se vybavila hromada špatných vzpomínek a přistihl se, že se jimi probírá.

„Už jsem vás někde viděl. Vy jste...“

Muž ho přerušil.

„Na tom, kdo jsem já, nezáleží. Záleží na tom, kdo jste vy.“

Lenochod nebyl majitelem takové mozkové kapacity, která by mu umožňovala dělat mnoho věcí najednou. Odsunul stranou všechny otázky, které si kladl, a začal se bát.

„Co chcete?“

Povšiml si, že z jeho úst vychází třesoucí se Hodný Hlas.

Rukou, v níž nedržel zbraň, ukázal muž neurčitě za čelní sklo.

„Pojďme se trochu projet. Nastartujte. A jeďte pomalu.“

Když Lenochod otočil klíčkem v zapalování, náhle ucítil, že má sucho v krku a není schopen najít další slovo, které by pronesl jedním ze svých dvou hlasů.

2

Když se Carlin Bonomo prodíral podrostem, nemohl se zbavit pocitu mírné otrávenosti. Jeho syn, který mluvil tak, jak mladí lidé mluví, by řekl do prdele práce a možná by to bylo výstižnější. Jestli se věci budou vyvíjet tímto způsobem, bude to jeho druhá noc, kdy se potuluje po krajině zbytečně. Bylo takové roční období, jaké bylo, a meteorologická logika, která řídí jeho druhé zaměstnání, dokazovala, že je exaktní vědou. Během léta nepršelo a slunce a horko nemělo žádného protivníka. A tak se dalo odhadnout, že tento rok je jako stvořený pro víno, tudíž rok na hovno, pokud jde o houby a lanýže. Carlin si vybavil blažený výraz na tvářích těch, co právě sklídili hrozny, které se za čas mohou stát skvělým, výnosným artiklem. Vzpomínal, jak si vinaři dychtivě mnuli ruce, zatímco čekali, až budou lepít viněty na láhve, jež skončí na stolech restaurací v Itálii, Americe, v Rusku a Japonsku.

Dožírало ho ale, že se na těch stolech neobjeví žádné z jeho lanýžů, přinejmenším ne ten rok. Záleželo mu na tom kvůli osobnímu uspokojení, nejen z ekonomických důvodů, i když ty jsou samozřejmě také důležité.

Povolání *trifulau*, jak se sběračům lanýžů v těchto končinách říká, tvořilo už dlouho důležitý doplněk k jeho hlavnímu zaměstnání autoelektrikáře. Po celé roky trávil čas v dílně vyměňováním baterií, spálených žárovek a opravami elektrických systémů. Deně od osmi ráno do sedmi večer. V zimě, v létě, na jaře... Ale na podzim, v pravou sezonu, vzal každý večer auto a psa Tabuje